

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

น้ำใจเครื่องประสานทั่วโลกดินแดน

เราหนักมากจริง ๆ เกี่ยวกับทางโรงพยาบาล เรียกว่าทั่วประเทศไทย แต่ที่มากที่สุดคือทางภาคอีสาน เพราะภาคนี้คนจนมาก พุดตามเหตุตามผลตามหลักความจริง ภาคอีสานคนจนมาก แต่ที่ควรยกยออันหนึ่งก็คือน้ำใจ อันนี้สำคัญอยู่ คนอีสานมีน้ำใจจริง ๆ เข้าไหนเข้าไต่หมด ไม่ถือสีถือสาถิ่น การช่วยเหลือเกื้อกูลกันนี้ น้ำใจเป็นที่หนึ่งออกมาให้เห็น ทุกข์ดีมีจนอะไรก็ออกมาแสดงต่อกันให้เห็น อันนี้เรายกให้ว่าจนสมบัติแต่น้ำใจประสานกันได้ ไปที่ไหนเหมือนกันหมดอันนี้ อันไหนที่ควรพุดยังงี้ก็พุดอย่างนั้น เรื่องความจนก็เห็นกันอยู่ทั่วไป ดินฟ้าอากาศพื้นที่ที่ปลูกข้าวไม่อำนวย ตลอดถึงน้ำท่าก็ไม่อำนวย ไม่มีแหล่งน้ำที่ไหนที่จะเปิดน้ำไหลลง ๆ เพื่อเกี่ยวกับการเพาะปลูกต่าง ๆ ต้องอาศัยน้ำจากฟ้า พอฝนหมดจากฟ้าน้ำก็หมดจากดิน แห้งแล้ง นี่จนอันนี้อันหนึ่งภาคอีสาน คือไม่มีแหล่งน้ำมาจากที่ไหนผ่านเลย

ภาคอื่น ๆ มี เฉพาะอย่างยิ่งภาคกลางเป็นที่หนึ่งสำหรับแหล่งน้ำทั่วประเทศ ไหลลงไปภาคกลางถึงขนาดที่ว่าน้ำท่วม อยู่อย่างนั้นนะ เป็นที่หนึ่งก็คือภาคกลางเหมาะสมทุกอย่างเท่าที่เราได้พิจารณา ดู เพราะผ่านเกี่ยวกับบ้านกับเมืองนี้แหลก ไปที่ไหนดูไปสังเกตไป ภาคไหนก็ไม่เหมือนภาคอีสาน สิ่งอำนวยในหลักธรรมชาติไม่ค่อยมีภาคอีสาน เช่น น้ำนี้ก็ไม่มี มันลำบากอย่างนี้ การเพาะปลูกต่าง ๆ นี้ต้องพึ่งน้ำเป็นสำคัญ พื้นที่ที่ยังพอทำเนา ถ้าน้ำหล่อลื่นกันไปชุ่มเย็นกันไปก็พอขึ้นได้ แต่น้ำไม่มี นี้บกพร่องมาก จนตรงนี้เอง

ทางภาคอีสานนี้อาศัยลมหายใจอยู่กับข้าวอย่างเดียว อย่างอื่นไม่ค่อยมี อย่างที่ว่านี้ พืชผลต่าง ๆ ที่จะปลูกให้จ่ายตลาดเฉลี่ยเผื่อแผ่กันให้เป็นความสะดวกทั่วถึงกันนี้ไม่มี เพราะน้ำไม่มี เราจะเห็นได้เวลาสายน้ำไปที่ไหน เช่น อำเภอกุมภวาปีนี้ น้ำลงมาจากลำปาวผ่านทางกาฬสินธุ์ไปทางโน้น เรานั่งรถไปนี้เห็นหมดนะ สายน้ำไปตรงไหนสิ่งเพาะปลูกเขียวชอุ่มไปหมดเลย คือมีน้ำ ที่นี้พอหมดนี้แล้วก็แห้งผาก ๆ นี้เราเห็นใจพี่น้องชาวอีสานเราในหลักธรรมชาติ โดยไม่ตำหนิใคร ว่ามาทำมาซ้ำมาเติมมาเหยียบย่ำทำลายให้ภาคอีสานตกต่ำ อย่างนี้ไม่มี เป็นหลักธรรมชาติของมันเอง มันหากเป็นของมันเอง เช่น พื้นที่ก็ไม่ค่อยดี ปุ๋ยก็ไม่ค่อยมีนัก เฉพาะไปทางภาคตะวันออกไปสระแก้ว โอ้ย น่าสลดสังเวชนะ พื้นที่ว่างเปล่าหมด นั่งรถดูไปตลอดนะ พื้นที่ว่างเปล่าเพราะอะไร ไม่มีปุ๋ยเลย แล้วจะปลูกอะไรขึ้น มันไม่ขึ้น เลยกลายเป็นที่ว่างเปล่าไปหมดเลยถึงอรัญประเทศ นี้เฉพาะภาคตะวันออกนะ ส่วนภาคอีสานก็หมดเลย ที่ไหนก็พอ ๆ กัน

สายน้ำไม่มีเลย นี่จะจนตรอกจนมุม เพราะฉะนั้นภาคอีสานจึงจน ไม่ใช่จน เพราะความเกียจคร้าน จนเพราะไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะให้ออกให้สร้างเป็นผลรายได้ขึ้นมา แต่ทางน้ำใจก็ให้ ว่าเป็นนิสัยอย่างนั้นมาตั้งแต่เดิม เข้าไหนเข้าได้ น้ำใจมี วัตถุประสงค์ของไม่อำนวยความสะดวกน้ำใจมีก็ยังมีคนเรา เข้ากันด้วยน้ำใจนะไม่ใช่เข้าด้วยวัตถุประสงค์ของจะมาปรนปรีอกันโดยถ่ายเดียวนะ น้ำใจเป็นของสำคัญมาก ยังมีสิ่งของเข้ามาเป็นเครื่องส่งเสริมด้วยแล้วก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้น แต่น้ำมันไม่อำนวยความสะดวก เราไปดูหมด หลงตาไปที่ไหนดู ทางโลกก็ดูทางธรรมก็ดู ผู้คนดู ดูไปหมดเลย ไม่ใช่ไปธรรมดาจะไปไหน

เฉพาะอย่างยิ่งเข้าโรงพยาบาลก็เหมือนกัน มักจะเข้าชอกแซกดูที่นั่นที่นี่ ไปครั้งแรกเป็นอย่างนั้น ไปดูหมดทุกแห่งทุกหน แล้วมีอะไรค่อยมาตกลงกัน พอดูได้ก็ไต่ถามไต่ถามไป เพราะเห็นความจำเป็นของคนจนตรอก คนจนตรอกต้องไปดูโรงพยาบาล อย่าไปดูที่อื่นนะ ลมหายใจอยู่กับหมอยุ่กับพยาบาล ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่เป็นเป็นหลักใหญ่ของโรงพยาบาลแต่ละแห่ง ๆ ที่นี้หมอก็เหมือนกันกับเราจะว่ายังไง ต่างคนต่างชวนช่วยกันไปตามกำลังความสามารถ เมื่อพอดูได้ก็ไต่ถามไต่ถามไปดังที่ช่วยนี้ ที่โกดังนี้เราเปิดไว้สำหรับโรงพยาบาลล้วน ๆ มาได้นานแสนนานแล้วแหละ เปิดโล่งไว้เลย ชื่อของมาเต็มเอียด ๆ ไม่ให้มีบกพร่องเลย โรงพยาบาลใดมาก็ตามให้เสมอ กันหมดไม่มียิ่งหย่อนกว่ากัน

ที่มียิ่งกว่ากันบ้างก็ตามเหตุผลมันอำนวยความสะดวกอย่างนั้น เราก็คเคยพูดแล้ว โรงพยาบาล บุณทริก โขงเจียม ทางอุบล ๒ โรง ทางชัยภูมิ ๒ โรงเหมือนกัน มี ภัคดีชุมพล แล้วที่มาเมื่อวานนี้ เทพลิต นี้ก็ห่างไกลเหมือนกัน อันนี้ก็ให้สองโรงนี้เป็นพิเศษ คือเราสั่งไว้เลยและจัดไว้เลย ถ้าโรงพยาบาลเหล่านี้มาก็ให้อย่างนั้น ๆ เพราะนี่ไกลมากทีเดียว ท่านเหล่านี้เราคำนึงคำนวณถึงการไปการมาทุกอย่าง หนทางขนาดนี้ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ ไม่มา เมื่อพอดูได้ก็จะดูไป เพราะทางแสนไกลลำบากลำบาก สละเวล่ำเวลาทุกอย่างทั้งวัน เช่น อุบลนี้ก็กลับไปมีตมทามิตว่างั้นเถอะนะ เลยอุบลไปตั้ง ๖๐-๗๐ กิโลเมตรโรงพยาบาลเหล่านี้ เพราะฉะนั้นเราจึงสั่งให้เป็นพิเศษไว้เลย เห็นใจ ส่วนน้ำมันรถเราเติมให้ทุกคันรถนั้นแหละ ไม่ว่าไกลว่าไกลเติมให้เต็มถัง ๆ รถนั้นทุกแห่ง นอกจากนั้นก็เสมอกันหมด ที่แยกก็มี ๔ โรงนี้ อุบล ๒ โรง ชัยภูมิ ๒ โรง นี้เราก็บอกไว้

คนเราเมื่อพอดูได้จะไปหาอะไร นั้นมันก็รู้แล้วทุกคนไม่ต้องถามกัน เมื่อพอดูได้ก็ไต่ถามไต่ถามไป เช่น ของในบ้านในเรือนเรามีอะไรก็ไต่ถามไต่ถามไป เมื่อไม่มีจำเป็นกับที่อื่นก็ต้องไปเกี่ยวข้องติดต่อกัน แลกเปลี่ยนซื้อขายกันไปเป็นธรรมดาตามมนุษย์เราที่อยู่ร่วมกัน เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าพอดูได้ก็ต้องดูไป นี้โรงพยาบาลต่าง ๆ เมื่อพอดูได้ต้องดูไต่ถามไต่ถามอย่างนั้น แต่เมื่อมันสุดวิสัย การไปนี้ดีกว่าอยู่ เอา ไป ไกลก็ต้องเสีย

สละ เมื่อเป็นอย่างนั้นก็เห็นใจกันซิคนเราว่าไง นี่ละที่หลงตาปฏิบัติ-ปฏิบัติด้วยเหตุ
ผลอย่างนี้ละ ไม่ใช่จะให้สும்สี่สும்ห้า ให้ก็ตีไม่ให้ก็ตีมีเหตุผลทั้งนั้นเรา

นี่เราพูดถึงเรื่องทางภาคอีสานนี่จนตรอกจนมุมด้วยสถานที่ต่าง ๆ อะไร ๆ
ตลอดน้ำทำนี่ไม่อำนวยความสะดวก ทำให้คนทางภาคอีสานจน ที่นี้เราจะเห็นได้ชัดเจน เพราะชีวิต
ของภาคอีสานนี้จะอยู่ด้วยข้าวเท่านั้น เราอยากจะทำเท่านั้นนะ อย่างอื่นไม่เห็นแปลก
ประหลาดอะไรพอที่จะเป็นเครื่องส่งเสริมกันบ้างไม่มี ถ้าว่าโรงงาน ๆ อะไรก็ไม่มี พอ
ทำนาเสร็จเรียบร้อยแล้วหลังไหลไปภาคกลาง ไปโจมตีภาคกลาง ดีไม่ดีภาคกลางตก
ทะเล พวกนี้ไปแย่งกินอาหาร เข้าใจไหมล่ะ ก็ต้องไปทำงานรับจ้างพอได้มาเหยียวยา
ครอบครัวเหี้ยเรือ่นไปวันหนึ่ง ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ความจำเป็นก็เห็นกันอยู่อย่างนี้
ทางนี้จำเป็นไปทางโน้นก็ต้องต้อนรับกันใช้ไหมล่ะ มาขอทำงานนั้นงานนี้ เอา ฎุโถกัน
ไป ทางนี้ก็ไปด้วยความจนตรอก ทางโน้นก็เห็นใจ ทางนี้ขาดอันหนึ่งก็ไป ก็รับกันมา
อย่างนี้จะว่าไง

ที่นี้คนภาคอีสานเราอยากพูดว่าอยู่ที่ภาคกลางเป็นอันดับหนึ่ง พอทำอะไรทำนา
เสร็จแล้วจะหลังไหลลงภาคกลาง ตามจังหวัดต่าง ๆ ไปหมดนั่นแหละ ไปที่นั่นที่นี้
เพราะมีโรงงานบ้าง มีสถานที่ปลูกสร้างอะไรต่ออะไรก็ทำกันไปอย่างนั้น ทางนี้ไม่มีจะ
ว่าไง ที่นี้ท้องมันแรงอยู่ทุกวัน มีไม่มีไม่สำคัญ ท้องมันแรงทุกวัน คนมีคนจนแรงทั้งนั้น
แหละท้อง ไม่ได้กินอยู่ไม่ได้มนุษย์เรา นี่สำคัญที่ต้องได้วิ่งเต้นชวนขาย เราจึงได้เห็น
ใจทางภาคอีสาน ไม่ใช่เป็นคนขี้เกียจนะ มันไม่มีงานจะทำ จะทำยังไง ต้องไปหางานมา
ทำ ถ้าหากว่ามีงานเขาไม่ไป เช่นอย่างการทำไร่นานี้เขาฝังเลย เรื่องของเขาเองฝังเลย
พริบ ๆ เลย นี่เขาทำได้ของเขาเขาก็ทำ อันไหนที่ทำไม่ได้ จำเป็นจะต้องอาศัยผู้ใดก็
ต้องวิ่งไปตามสถานที่ที่จะควรอาศัยได้ก็ต้องวิ่ง ประสับประสานกันอยู่อย่างนั้นตลอด
เวลา

เพราะฉะนั้นชีวิตของคนภาคอีสานนี้ จะอยู่ที่ภาคกลางเป็นสำคัญมากนะ เป็นที่
ชุกเลี้ยงชีวิตของคนภาคอีสาน เราดูหมดทุกอย่างแต่ไม่ถึงเวลาก็ไม่พูด วันนี้เมื่อมัน
สัมผัสเกี่ยวกับโรงพยาบาลแล้วก็พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง สำหรับน้ำใจเรายกให้ว่าดีอยู่
ว่าจั้นเลย ไปที่ไหนเข้ากันได้หมด การทะเลาะเบาะแว้งนี้ไม่ค่อยมี เพราะมีน้ำใจต่อกัน
คนเราเมื่อมีน้ำใจต่อกันการทะเลาะเบาะแว้ง การเอาไร้อเอาเปรียบกันไม่ค่อยมีนะ คือ
น้ำใจมีต่อกัน ฎุโถกันไปได้นั่นแหละ ยิ่งคำว่าเป็นเสียวกันด้วยแล้ว โอ้ย นั่นเป็นอวัยวะ
เดียวกันเลยนะ ถ้าลงว่าบ้านนี้กับบ้านนั้นเป็นเสียวกัน บ้านนั้นกับบ้านนี้เป็นเหมือน
บ้านเดียวกันเลย ถือกันสนิทที่เดียวกันนะ ถ้าลงว่าบ้านไหนเป็นเสียวกันแล้ว โอ้ย เป็นอัน
เดียวกันเลย เป็นอวัยวะเดียวกัน บ้านนี้กับบ้านนั้นเป็นอันเดียวกัน เข้านอกออกในที่

ไหน ๆ ได้ทั้งนั้นเลย เหมือนอวัยวะเดียวกันเลย นี่ถือกัน ถ้าพูดถึงว่าเป็นเสี้ยวแล้วถือกันอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นเราถึงได้ตีหมาเราไว้ เต็มมันจะมาเป็นเสี้ยวพระ มันเป็นเสี้ยวพระ มันจะคลอเคลียกับพระ เวลาพระออกไปปิดกวาดนี้มันอดคิดไม่ได้นะเรา ถึงเวลาเราไปบางวันนะ เราก้อออกจากรั้วไปพระกำลังปิดกวาด กำลังปิดกวาดไปนี่หมาค้อยแอบตามนะ เราก็ดูหมามันแอบตามอะไร คือถ้าจะไปโดยลำพังถูกพระชนาบไมให้ออกข้างนอกที่นี้เวลาพระปิดกวาด ก็ถึงเวลาแล้วที่เขาก้อออกข้างนอก พระเปิดประตูละซี เขาก็ด้อมไป โอ้ย เป็นฝูง ๆ เลยนะ เขามีมารยาทเหมือนกันเขาไม่เฟ้นพ่าน เขาแอบตามหลังมาคอยดูพระ แล้วพระปิดกวาดไป ๆ เขาแอบตามไป พอพระเปิดประตูพับ พริบออกเลยหมดเลย วิ่งเฟ้นพ่าน ๆ เขาก้ออยากเที่ยวไม่ใช่อะไรนะ พระปิดกวาดเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เรียก มา ๆ พริบก็วิ่งเข้าวัดปั๊บเลย เข้าทำดินะ เพราะฉะนั้นจึงได้ตีไว้ไม่งั้นมันจะเป็นเสี้ยวพระกินไป มันจะลुकلامเข้าไปเป็นเสี้ยวหลวงตา ปรกติหลวงตาก็เป็นเสี้ยวมันอยู่แล้วด้วยโดยที่มันไม่สมัครใจนะ มันกลัวเรา แต่เราก้อชอบเป็นเสี้ยวกับมัน เล่นกับมันเรื่อย

นี่พูดถึงมีน้ำใจ ให้พี่น้องทั้งหลายรักษาน้ำใจไว้นะ น้ำใจนี่จะเป็นเครื่องประสานทั่วโลกดินแดน เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเรามีน้ำใจต่อกันแล้วไม่มีการดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน การดูถูกเหยียดหยามนี่เป็นการทำลายกัน ใครจะยกตนดึกว่าเขา คนนั้นละที่ต่ำที่สุด ไปดูถูกเหยียดหยามเขา ว่าจะเหยียบเขาลงมันเลยต่ำกว่าเขา อย่างนำมาใช้นะ อย่าดูถูกเหยียดหยามกัน ความมีความจนเราเกิดกับกรรมทุกคนไม่มีใครแต่งได้ ถ้าแต่งได้ไม่มีละเรื่องอนาถาในโลกอันนี้ จะมีแต่ความสมบูรณ์พูนผล ไม่ต้องมาเกี่ยวข้องกัน คนสมบูรณ์พูนผลทุกคนแล้วมีความสุข คือเราแต่งเอาได้นะ อันนี้แต่งไม่ได้ เกิดมาพ่อเป็นหมา ลูกก็เป็นหมา พ่อเป็นแมว ลูกเป็นแมว พ่อเป็นเสือ ลูกเป็นเสือ มันเป็นไปด้วยอำนาจแห่งกรรม กรรมอำนาจให้ไปเกิดในสถานที่หรือในบุคคลหรือสัตว์ตัวใดก็ต้องไปเกิด ไม่อยากเกิดก็ได้เกิด เพราะอำนาจแห่งกรรมบีบอย่างนี้ละ

พี่น้องทั้งหลายเชื่อชะกรรม กรรมนี้สำคัญมากลึกลับมากที่สุด เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงเกิดไม่ได้ตามต้องการ อยากมั่งอยากมีด้วยกันทุกคน แต่มันก็จนทั้ง ๆ ที่อยากมั่งอยากมีเพราะกรรมไม่อำนาจ มันก็มีไม่ได้ มันต้องจนไปตามนั้นแหละ เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นจึงทำให้มีแก่ใจต่อกัน ไม่ว่าผู้ใดอยู่สถานที่ใดภาคใด เราเป็น สัพพะสตุตตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น เป็นอำนาจครอบงำมาจากกรรม ให้ปฏิบัติต่อกันให้สมควรทุกคน ๆ

น้ำใจมีต่อกันสำคัญมากนะ ไม่ได้มองดูหน้ากันว่ามาจากจังหวัดไหน อำเภอใด เมืองใด พ่อแม่ชื่อว่ายังไง ไม่ต้อง มนุษย์เท่านั้นพอแล้ว มองเห็นรู้แล้วว่าเป็นมนุษย์ แล้วควรจะช่วยเหลือกันยังไงเมื่อมีความจำเป็นให้ช่วยเหลือกันไป นี่สำคัญมากอันนี้ ไปไหนไปได้หมด เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ เมืองประสานนะไม่ใช่เมืองแตกแยก ไม่ใช่เมืองทำลายให้แตกแยกความสามัคคีกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ให้แตกกระจัดกระจายอย่างนั้นนะ ตีตะล่อมเข้ามา อันไหนไม่ดีตีเข้ามา

เหมือนอย่างอวัยวะของเราเนี่ย เวลานี้สมบูรณ์แบบทุกคน ก็อยู่ด้วยกันผาสุกเย็นใจ ลองคนหนึ่งเจ็บหัวปวดท้องขึ้นมาเนี่ย หรือเกิดอุบัติเหตุภายในใจขึ้นมา เนี่ยเรียกว่าร่างกายแตกสามัคคี คนในกลุ่มนี้จะหาความสะดวกสบายไม่ได้ เสี่ยงเรื่องเหตุการณ์ต่าง ๆ จะแสดงขึ้นภายในศาลานี้แตกฮือ ๆ กัน เนี่ยคือร่างกายแตกสามัคคี เข้าใจไหม เป็นอะไรขึ้นมาในปัจจุบัน ความแตกสามัคคีเพียงคนเดียวทำให้ศาลาทั้งหลายนี้แตกไปด้วยกันหมด ถ้าต่างคนต่างผาสุกเย็นใจ อย่างที่เราอยู่ด้วยกันนี้ผาสุกเย็นใจด้วยกันหมด เนี่ยอำนาจแห่งความสามัคคีแห่งร่างกายของเรา สามัคคีแห่งความรู้ความเห็นการสมาคมคละเคล้าซึ่งกันและกันด้วยน้ำใจอันดีงามต่อกันแล้วสนิทไปหมดอย่างนี้ ให้พากันจำเอานะ เนี่ยเป็นของสำคัญมาก

เราอย่าเห็นว่าคนนั้นสูงคนนี้ต่ำ เอามาเหยียบย่ำทำลายกัน นั่นคือข้าศึกต่อชาติบ้านเมือง ต่อเพื่อนฝูงของเรา สมาคมต่าง ๆ จะไม่อยากคบคนประเภทนั้น ถ้าคนไหนมีแก๊ใจแล้วแม้แต่เด็กก็น่ารัก เราอย่าว่าแต่ผู้ใหญ่เด็กก็น่ารัก เป็นผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งดียิ่งดีมีคุณธรรมประจำใจ เป็นเหมือนท้าวมหาพรหมคนหนึ่ง ไปที่ไหนเขาเคารพบูชากราบไหว้ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ น้ำใจเป็นสำคัญ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

วันนี้เราก็พูดถึงเรื่องโรงพยาบาลของเรา เราได้อุทิศสำหรับพยายามเต็มเหนี่ยวแล้ว มีเท่าไรทุ่มลงโรงพยาบาล ทุ่มลง ๆ เอา ดิดหนี่ดิด เรานี้ดิดมาเรื่อยดิดหนี่เกี่ยวกับเครื่องมือแพทย์ ถ้ามเครื่องมือแพทย์เครื่องนี้ราคาเท่าไร มีความจำเป็นอะไรบ้าง พอพูดถึงความจำเป็นจากเครื่องมือแพทย์ต่อคนไข้ทั้งหลายมีจำนวนเท่าไร แล้วเวลานี้ไม่มีทำยังไง พิจารณาแล้ว เรามีเงินอยู่มากน้อยเพียงไร เอามาเคลียร์กัน ตกลงพอที่จะดิดหนี่ได้เอา สั่งเลย ดิดหนี่ยอมดิด เป็นอย่างนั้นนะ เนี่ยละคือน้ำใจ เห็นความจำเป็นของคนไข้ที่มารวมอยู่ในเครื่องมือเครื่องเดียวนี้หมด นั่นเห็นไหมละ เนี่ยที่มันถูโลกัน ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พากันมีน้ำใจต่อกัน อย่ามีการตู่ถูกเหยียดหยามกัน มันมีคละเคล้ากันไปหมด เพราะกรรมมีอยู่กับทุกคนจะไม่ให้คละเคล้ากันยังไง

คนดีคนชั่ว คนโง่คนฉลาด คนมีคนจน ต้องคละเคล้ากันไป เพราะมากับกรรมด้วยกัน ติดกันมาด้วยกันแล้ว เพราะฉะนั้นจึงปล่อยให้เป็นการของใครของเรา ควรจะสงเคราะห์สงหากันได้ขนาดไหนให้ช่วยกันตามนั้น นี่ถูกต้องนะ ให้พากันจำเอาไว้

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๑๙ ได้ทองคำ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๓๗๒ ดอลลาร์ ฟื่อน้องทั้งหลายทราบทั่วกันนะว่า เราเคยประกาศมานานแล้วตั้งแต่เริ่มออกช่วยชาติบ้านเมืองของเราว่าทองคำในการช่วยชาติ จากบรรดาฟื่อน้องทั้งหลายที่เป็นส่วนรวมมารวมกันที่นี้ว่าให้ได้ ๔ พันกิโล เวลานี้ได้เข้าคลังหลวงไปแล้ว ๒,๕๕๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๔๕๐ กิโล จะครบจำนวน ๔ พันกิโลที่กำหนดไว้ ทองคำที่ได้หลังจากการมอบเข้าคลังหลวงแล้ว คือหลังจากวันมอบที่ทำเนียบรัฐบาลแล้ว ได้ ๖๖ กิโล ๕๖ บาท ๒๑ สตางค์ เราเคยกำหนดไว้อย่างน้อย ๔๐๐ กิโลจึงจะมอบเสียทีหนึ่ง แต่ที่นี้ควรจะขยับเข้าไปอย่างน้อยให้เป็น ๕๐๐ กิโล คือมอบทีหนึ่งปีครึ่งตันเลยใช้ไหมละ นี้ละเรากะว่า ได้ ๕๐๐ กิโลจะมอบทีหนึ่ง มอบทีไรก็ต้องเป็นครึ่งตัน ๆ กรุณาทราบตามนี้นะ ตั้งแต่นี้ต่อไปเราถึงจะมอบทีหนึ่ง ได้เท่าไรหลอมเรื่อย ๆ แล้วเข้าตู้নিরภัยไว้ พอถึง ๕๐๐ กิโลแล้วเอาออกเข้าสู่คลังหลวงของเรา

รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ได้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๓๖๕ แห่ง ๆ หนึ่ง ๑๒ กิโลครึ่ง รวมทองคำทั้งหมดทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ ได้ทองคำ ๔,๖๒๙ กิโล ให้ต่างคนต่างชวนขายด้วยกัน ใครมีมากน้อยก็ให้ชวนขายเข้ามา ๆ แล้วจะค่อยเต็มตันขึ้นไป ๆ ตามความมุ่งหมายของคนทั้งชาติเราซึ่งมุ่งต่อทองคำอยู่แล้ว อันนี้เป็นอันดับหนึ่ง อันดับสองดอลลาร์ อันนี้เคียงข้างกับทองคำไป เพื่อเงินไทยเราจะได้แข็งตัว ถ้าเรามีทองคำน้อยดอลลาร์น้อยเงินไทยของเราจะถูกเขาตีอ่อนตัวลง

เช่น เวลานี้เงินไทยเราถึง ๔๔ บาทต่อดอลลาร์หนึ่ง ถ้าหากว่าเราไม่มีทองคำและดอลลาร์ค่าประกันไว้จะลดมากกว่านี้อีก ถ้าเรามีมากเท่าไรอันนี้ก็ยิ่งแข็งตัวขึ้น เงินไทยเราก็จ่ายน้อยลงไป ๆ กรุณาทราบตามนี้นะ ทองคำที่เอาไว้คลังหลวงไม่ใช่อยู่เฉย ๆ นะ เอาไว้หนุนคนทั้งชาติ เงินตราของเราเงินสดของเราทั่วประเทศไทย ทองคำกับดอลลาร์นี้ไปหนุนไว้ ๆ ให้แข็งตัวพอพืดพอเหวี่ยงกับประเทศอื่น ๆ ต่อไป พากันเข้าใจตามนี้นะ นี้ละที่หลวงตาอุตสาหะทำนี้เพื่อเห็นแก่ชาติ เราพิจารณาหมดเหมือนกัน จุดไหนสำคัญ ๆ ในชาติของเราก็คือทองคำกับดอลลาร์เป็นสำคัญ จึงต้องหนุนเข้านี้ ๆ

ส่วนปลีกย่อยออกไปเพื่อช่วยชาติมีโรงพยาบาลเป็นต้น อันนี้เราก็ปล่อยให้ออกไปแบ่งแยกช่วยทางนี้บ้าง แล้วเจียดเงินนี้เข้าสู่คลังหลวงคือซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงด้วย กรุณาทราบตามนี้นะ ต่อไปนี้จะให้พร

(ลูกกราบเล่าถวายนิมิตเมื่อคืนได้ไหมเจ้าคะ (ว่ายังงัวมาซิ) ตอนตีหนึ่งระหว่างสมาธิลูกเสร็จกิจเรียบร้อยแล้ว เกิดสว่างโล่งขึ้นมาเลยเจ้าคะ แสงสีทองพระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์ล้อมรอบตัวลูก สักระยะหนึ่งก็หตวบกลับที่ใจ แต่สติกับจิตยังจ่อกันอยู่เจ้าคะ)

นี่ที่เราไม่ค่อยได้พูดนักเพราะเราเข้าใจทุกอย่างแล้ว การดำเนินนี้ไประยะกว้างแคบขนาดไหนมันรู้ไปหมด ไม่ใช่รอดเข้าใจเธอ เพราะฉะนั้นจึงเฉยไม่ค่อยสนใจนะ คือจิตขั้นนี้แล้วมันจะไม่มีอะไรกว้างขวางมาก มันจะมีของมันเฉพาะๆ อะไรมาสัมผัสสัมผัส ก็สัมผัสสัมผัสขึ้นจากใจเกิดขึ้นจากใจ ดับจากใจ ไม่ว่าจะดีชั่วเกิดขึ้นพร้อมดับพร้อมๆ เป็นกิริยาของใจ ซึ่งเวลามีกิเลสอยู่มันก็แทรกขึ้นมาตามกิริยานี้ เราก็พิจารณาตามนี้ไปนะ แล้วมันก็ลงในจุดนั้นมันจะไปไหนว่างั้นเลย เพราะฉะนั้นมันจึงไม่กว้างขวาง ถ้าจิตนี้มันออกกว้างขวาง โธ เรื่องราวมากนะไม่ใช่เล่นๆ เอาจนถึงจะเป็นจะตายว่าไง เฉพาะอย่างยิ่งเคยพูดให้ฟัง กามกิเลส ราคะตัณหาเป็นเบอร์หนึ่ง ใครผ่านแล้วมันก็รู้อย่างไร เอาจนจะสลบไสลของเล่นเมื่อไร

คือมันเป็นขั้นๆ ของจิต นี่เขาเรียกว่าวิถีจิต เวลาเข้าตรงนี้แล้วอะไรมายุ่งไม่ได้ ใครมาสอนผิติดหนึ่งไม่ได้เลยนะ ดูถูกทันที หือ ภูมิขนาดนี้ก็มาสอนเรา ถ้าสูงกว่านี้มาทอนใส่ปั๊บ อ้อ องค์กรนี้ผ่านแล้วรองรับทันทีเลย เพราะฉะนั้นจึงว่าเคลื่อนไม่ได้ทางด้านจิตใจ นี่ภาคปฏิบัติวิถีจิต มรรคจิต คือการเดินทางของใจทางของใจเป็นอย่างนี้ ทางของตา หู จมูก ลิ้น กาย ของเรามันกว้างขวาง ไปทุกแห่งทุกหน พอสัมผัสสัมผัสมันก็เห็นไปตามตาตามหูไปเรื่อย นี่ทางของใจกว้างมันก็กว้างไปตามอารมณ์ของมัน เวลาตีเข้ามาๆ แคบเข้ามาๆ สักเดี๋ยวก็เข้าวงเฉพาะ พอเข้าวงเฉพาะแล้วมันก็ไปตามแนว ผิดถูกประการใดก็คอยฟังเสียงครูบาอาจารย์ ฟังความเป็นจริงนะไม่ใช่ฟังเล่นๆ นะ ใครมาพูดผิติดหนึ่งรู้ทันทีเลย ภูมิอย่างนี้มาสอนเราได้ แล้วไม่ยอมรับนะ ไม่ยอมฟังเสียงด้วยเข้าใจไหม ถ้าปั๊บอย่างนี้ ตีปั๊บเข้านี้ แล้วหมอบทันทีแล้วคอยฟังเรื่อยหมอบเรื่อย

นี่ละเรียกว่าวิถีทางจิตนี้ใครจะมาสอนสู่มสู่มห้าไม่ได้นะ ต้องสอนให้แม่นยำเท่าที่เจ้าของได้รู้ได้เห็นไปแล้วไม่ผิติด ตรงแนว ใครผิติดไปตรงไหนตีปั๊บเข้ามาๆ ฟุ้งๆ เหมือนเครื่องบินลงสนาม หอบบังคับอากาศสำคัญมากทีเดียว ผิติดหนึ่งแล้วพลาดเครื่องบินตุมเลย ถ้าหอบบังคับอากาศตรงแนวแล้วก็ฟุ้งลงเลยปลอดภัย หอบบังคับอากาศคือครูอาจารย์คอยแนะ คอยแนะตลอดๆ แล้วก็ฟุ้งๆ ผิงเลย นี่ก็ไม่ได้พูดอะไรก็เห็นว่ามันเข้าช่องแคบแล้ว ก็ไม่เห็นมีอะไรแล้ว อันนั้นมันเป็นอาการของจิตเฉยๆ แผละช่างหัวมัน มันจะแสดงอะไรทุกอย่าง เรื่องธรรมเราจะเอาประมาณไม่ได้นะ เรื่องธรรมกับใจนี้ไม่มีอะไรมาเป็นประมาณ ใครจะมาคาดมาคิดไม่ได้ทั้งนั้น ต้องเป็นหลัก

ธรรมชาติของจิตแสดงขึ้นมาเอง เจ้าของรับทราบ เจ้าของยอมรับของเจ้าของตัวเอง อันใดที่ควรปฏิเสธ เจ้าของปฏิเสธปิดออกเอง อย่างนั้นเรื่องของจิต แล้วคอยฟังเสียงครูอาจารย์ ที่ท่านแน่นอนแล้วบั้นนี้ถูกเลย บั้นเลยๆ นี่มันถึงเร็ว

ผู้ที่ดำเนินสิ่งเหล่านี้มีครูอาจารย์แนะนำยิ่งเร็วๆ ถ้าไม่มีผู้แนะนำมันช้า ไปนะไปแต่ช้า เพราะทางไม่เคยเดิน สิ่งไม่เคยรู้มันรู้ขึ้นมาเรื่อยๆ ถ้าธรรมไม่ทันมันก็หลงกลของมันได้กิเลสเป็นอย่างนั้น มันจะหลอกเราตลอดไปเลย ส่วนละเอียดยังมันก็หลอกส่วนละเอียด ธรรมะส่วนละเอียดที่จะต้องติดตามกันก็มีส่วนละเอียดให้เหนือกันไป เหนือกันไปๆ ตบเข้าไปๆ เรื่อยอย่างนั้น ยิ่งได้ครูบาอาจารย์มาแนะนำบั้นนี้ฟังๆ เลย

เราอยากเห็นชาวพุทธเราทรงมรรคทรงผล ที่พระพุทธเจ้าประกาศธรรมสอนโลกมานี้ ๒๕๐๐ กว่าปี ประกาศแต่ของจริงล้วนๆ เลยนะออกมา แต่กิเลสมันลากออกไปหาเงื้อมมือของมัน เอาเข้าสู่เงื้อมมือของมัน จมไปๆ ไม่ยอมฟังเสียงพระพุทธเจ้าศาสนาเลยเป็นเหมือนตุ๊กตาเครื่องเล่นของเด็กไป ถ้าเป็นเรื่องกิเลสจริงจังมากทุกอย่างดูหัวใจเราซิ ถ้าเป็นเรื่องของธรรมมันออกแฉดๆ นะ เวลายังไม่ถึงขั้นที่มันจะฟุ้งนะ เวลาถึงขั้นฟุ้งแล้วก็เหมือนกิเลสฟุ้งนั่นเอง ธรรมะฟุ้งยิ่งเหนือกิเลสเป็นลำดับลำดับ ฟุ้งขาดสะบั้นเลย กิเลสไหลมาไม่ได้เลย ถ้าถึงขั้นนั้นแล้วไม่อยู่ ตลอดเวลาฟุ้งๆ เลย นี่ละธรรมมีกำลัง

ธรรมอยู่ในใจของเรา กิเลสอยู่ในใจของเราทุกคน อย่าไปหาดินฟ้าอากาศ ไม่เจอธรรมไม่เจอกิเลสนะ ให้ดูหัวใจเรานี้เป็นบ่อเกิดทั้งกิเลสและธรรม ดูตรงนี้แก้ตรงนี้ พออันนี้สมบูรณ์แบบแล้วไม่ต้องบอก สิ่งที่ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นมันจะรู้ของมันไปเต็มเหนี่ยวของมัน ใครมาคาดไม่ได้เลยจิตดวงนี้ ไม่ได้อยู่ในอำนาจของอะไรทั้งหมด ฟังแต่ว่าธรรมเหนือหมดเลย ฟุ้งๆ ไปเลย ใครเชื่อไม่เชื่อไม่ได้สนใจกับใคร อันนี้แน่นอนเหนือโลกธาตุแล้วว้างเลย ฟุ้งเลย ให้พากันจำเอานะ นี่ละธรรมมีอยู่มีอย่างนี้ เราอยากครองมรรคผลนิพพานให้ขยันหมั่นเพียร ความซึ้งเกียจซึ้งคร้านอ่อนแอเป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมดต้อออกๆ ฟัดธรรมเข้าไปใสเข้าไป มันซึ้งเกียจเราขยันซัดเข้าไป มันไม่อดทนเราอดทน นี่เรื่องต่อสู้อัน หลายครั้งหลายหนมันก็ไปของมันได้ ต่อไปก็ฟุ้งเลย

ที่นี้ได้รั้งเอาไว้นะ ที่ว่าความซึ้งเกียจซึ้งคร้านมันหายหน้าไปหมด ถ้าลงธรรมได้ฟุ้งตัวแล้ว ความซึ้งเกียจซึ้งคร้านเราจึงรู้ซัดว่ามันเป็นกิเลสทั้งหมดเลย คือมีแต่ความที่ฟุ้งๆ ได้รั้งเอาไว้ คือมันจะเลยเถิด ครั้นเวลามันไปเต็มเหนี่ยวมันเลยเถิดนะ จึงต้องมีครูมีอาจารย์คอยแนะ สกิดลัดกัน ท่านบอกว่าเข้าพักสมาธิหนึ่ง เข้าพักเวลาหลับนอน ให้มีได้หลับได้นอนหนึ่ง ให้เข้าพักสมาธิจิต บังคับมันจะฟุ้งขนาดไหนตีเข้ามาให้อยู่ในวงสมาธิ ไม่ได้อะไรจริงๆ แล้วเอาคำบริกรรมอัดเข้าไปเลย ให้อยู่กับคำบริกรรมไม่ให้ออก

พอจิตนี้ถึงขั้นมันจะออกมันจะไม่ถอยนะ ถึงจะอยู่สงบแน่วนี้ปล่อยไม่ได้นะ ฟุ้งออกเลย เพราะกำลังของปัญญามากกว่านี้นะ ที่มันเห็นโทษแห่งความเกิดแก่เจ็บตาย ความทุกข์ทั้งหลายนี้มันเห็นโทษมากยิ่งขึ้นกว่าที่จะมานอนตัวอยู่ที่นี่ เพราะฉะนั้นมันถึงไม่นอนใจนอนตัว มันถึงฟุ้งเลยจึงต้องพักเข้ามา

พักเข้ามานี้เพื่อความสงบเอากำลังใจ เทียบกับที่เราทำงานนี้ เราได้ผลจากการทำงานก็จริง แต่เมื่อทำไม่หยุดมันตายได้ เราจึงต้องมีพัก เอ้า กินข้าวกินลงไป อาหารการบริโภคเราเสียมากน้อยช่วงมัน เพื่อเป็นกำลังหนุนกำลังวังชาของเรา เพื่อควรในการทำงานต่อไป เอาพักสมาธิเสียเวลานี้ ถ้ามันฟุ้งมากเกินไป พัก รั้งเอาไว้ให้อยู่ บังคับเอาจริงๆ นะ อันนี้เคยบังคับมาแล้ว พุดเหล่านี้พุดถอดออกมาจากวงสนามรบทั้งนั้น สาธุ ไม่ได้ประมาทนะ นี่ถึงขั้นมันเป็น มันเป็นอย่างนั้นจะวายังไง มันฟุ้งๆ ของมัน ที่นี้พอจิตสงบแล้ว มันจะเหมือนถอดเสื้อถอดหมาม ที่เราคุยเขี่ยชุดคันพิตกับกิเลส นั้นมันไม่ได้มองดูอะไรแหละ เหมือนนักมวยเข่าวงใน แต่ลากออกมาให้น้ำเสียก่อนพักเสียก่อน เวลาที่พักคือพักสมาธิให้อยู่ มันจะไปไหนไม่ให้ไป เพราะมันไปหนักมากต่อมาก แล้วมันจะตายเดี๋ยวนี้ ให้พักเสียก่อนพักเอากำลัง พอได้กำลังแล้วออก ที่นี้กำลังแรงแล้วฟุ้งเลย

เราพักนี้ไม่เอาอะไร แต่หวังจะเอากำลังของใจเข้าใจไหม พักนอนหลับก็เหมือนกัน คนเราพอนอนหลับตื่นขึ้นมามันกระปรี้กระเปร่าควรแก่การทำงานทั้งหลาย จิตที่พักจากสมาธิแล้วก็ควรแก่การพิจารณาทั้งหลายได้ ไม่พักไม่ได้ ต้องพัก ต้องเป็นคู่เคียงกันไป ระหว่างสมาธิกับปัญญานี้จะแยกกันไม่ออก ถึงเวลาพิจารณาทางด้านปัญญาขั้นนี้แล้วไม่ต้องบอกมันไปของมันเอง แต่ที่เราจะรั้งเข้ามาสู่สมาธิต้องเอาประโยคหนึ่งนะ ต้องเอากันให้หนัก บังคับ ไม้จิ้มมันไม่อยู่ คือมันฟุ้งๆ มันเห็นแก่ความพ้นจากทุกข์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น นี่ละอำนาจของธรรม ลงเห็นโทษของกิเลสแล้วอะไรเอาไว้ไม่อยู่ ตายก็ตาย มีแต่จะให้พ้นๆ อย่างเดียว ที่จะให้อยู่กอดกันกับกิเลสให้มันเผาหัวอยู่นี้เป็นไปไม่ได้แล้ว นั่นเห็นไหมละ ถึงขั้นมันไปมันไปอย่างนั้นนะ นี่ละท่านว่าทำความเพียรกล้าขนาดนั้นเอง ให้พากันจำเอานะ

นี่ละธรรมมีหรือไม่มีดูเอา ธรรมพระพุทธเจ้าประกาศันโลกมีแต่มรรคผลนิพพาน แต่กิเลสมันกลบไว้ๆ ลากมันออกๆ ให้เห็นธรรมในใจ เห็นธรรมในใจเพียงอย่างเดียวพระพุทธเจ้าสอนโลกได้สามโลกเห็นไหม เก่งไหม เราใครสอนใครได้ ถ้าเราสอนเราก็มีตั้งแต่หมอนกับเสื่อลากลงไป เดี่ยวกรนครอกๆ อย่างนั้นเห็นไหมละ เอาละพอ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd